

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

ПРО ТЕ, ЩО ДИВА
ЗАВЧАЙ ПОЧИНАЮТЬСЯ
ГЕТЬ НЕСПОДІВНО

Колись в одному місті жила собі дівчинка Даринка. Була вона дитина як дитина: любила іграшки, морозиво, гарненькі сукні, веселі розваги з друзями і, звісно ж, подарунки! Мама і тато, бабусі та дідусі частенько балували малу сюрпризами і без зволікань виконували всі її забаганки. Хіба за винятком однієї: Даринка так мріяла про білого пухнастого песика! Та батьки нізащо не погоджувались на домашню тваринку: «Нам ніколи, а ти ще недостатньо доросла, аби дбати про собаку. Це ж не забавка», — щоразу відповідали вони. А щоб донька не засмучувалась, купували їй якусь чергову іграшку...

Так от, подарунки Даринка любила, але... тільки отримувати. А дарувати не вміла. Та й узагалі, була не надто уважною до інших.

Якось по обіді Даринка вийшла надвір і сторопіла: на їхній вулиці, просто між гастрономом і будівельним, з'явилася нова крамничка! А ще вчора ці два магазини стояли впритул один до одного! Що за дивина? Ану ж, треба усе як слід розвідати!

Нова крамниця була зовсім невеличка, а над дверима красувався напис: «Чарівні подарунки». Даринка шмиг до вітрини — і аж рота роззявила! Притуливши носа до шибки, вона заворожено розглядала, як там, всередині, працює якийсь чудернацький конвеєр, яким їдуть малюсінькі барвисті пакуночки. А це що? Довкруг заклопотано пурхають крихітні пташки, підносячи то стрічку, то квітку, то кольорову пір'їнку! І все у них виходить так злагоджено, буцім кожна знає свою роботу та дуже ретельно її виконує.

І так це диво захопило дівчинку, що рука сама потяглася до різьбленої дверної ручки. Ще б пак — «Чарівні подарунки» для тієї, хто найбільше у світі любить їх отримувати! Даринка прочинила двері — і пролунав ніжний передзвін сріблястих дзвіночків, що висіли на одвірку та наче припрошували зайти. Дівчинка так і зробила. Як же вона здивувалась, коли всередині крамниця виявилася значно просторішою, ніж видавалося знадвору! Конвеєр із пакунками, що крізь шибку здавався іграшковим, мав тепер цілком справжній вигляд. І пташки теж виявилися найсправжнісінькими! У приміщенні була сила-силенна стелажів з усілякою всячиною. Деякі речі були знайомі: книжки, ляльки, м'які іграшки, квіти й деревця у горщиках. Інші були зовсім незрозумілі: усілякі коробочки, скриньки, пляшечки, якісь загадкові механізми... У Даринки аж очі розбіглися: усе таке гарне, усе так і проситься до рук!

Але ж у кого запитати про ціну? Озирнувшись, Даринка побачила бабусю: вбрана у довгу шовкову сукню та химерний капелюх, вона тримала в руках товстелезну розгорнуту книгу. Більш

незвичайну продавчию годі було й уявити, але у цій крамничці вона мала настільки доречний вигляд, що Даринка навіть не здивувалась. Помітивши дівчинку, бабуся щиро усміхнулась, наче знала її все життя. На мить Даринці навіть здалося, що старенька щойно саме про неї читала у своїй книзі.

— Добридень, дитинко!

— Доброго дня, — чемно відповіла Даринка.

— Чудово, що ти до мене завітала! Що тебе цікавить, моя крихітко? — бабуся відклала книгу і підійшла до дівчинки.

Даринку цікавило все! Та про все одразу не питаєш. Тому дівчинка несміло показала на порцелянову ляльку, яка тримала на руках білого пухнастого песика — саме про такого мріяла Даринка.

— Підкажіть, будь ласка, скільки коштує така лялька?

— Ти хочеш її комусь подарувати, дитинко моя?

— Ні, я хочу її для себе.

— Тоді я не можу продати її тобі, — похитала головою бабуся. — Ти ж бачила, що написано на вході? Це не звичайний магазин, а Крамниця Чарівних Подарунків. Тут неможливо купити щось для себе, лише — для когось. Усі ці речі зачаровані та не захочуть піти до покупця, котрий не збирається їх дарувати.

Даринка слухала з недовірою. Як це речі можуть хотіти чи не хотіти йти до покупця? Та щойно вона простягнула руку до ляльки, як та... хвацько перескочила на іншу полицку й заховалася за якоюсь книжкою! Лише песик звідти дзявкнув. Даринка витріщила очі, а бабуся тільки весело розсміялася:

— Тут ще й не таке побачиш!

Даринка була одночасно захоплена і розчарована. Захоплена — бо яка ж дитина залишиться байдужою до таких див! А розчарована — бо звикла отримувати все, що їй подобалось. І тут раптом таке...

— І що, в усій крамниці не знайдеться нічого, що можна купити для себе? — благально запитала дівчинка.

Господиня пильно глянула на Даринку, ніби щось зважуючи, а потім відказала:

— Є одна така річ.